

w które każda talja kart do gry winna być zaopatrzona.

(2) Należność, przypadająca z tytułu opłaty od kart do gry, ulega zaspokojeniu z kart z pierwszeństwem przed wszystkimi innymi przywilejami i obciążeniami i może być wyegzekwowana bez względu na jakiegokolwiek prawa osób trzecich.

Art. 5. Władza skarbowa może zezwolić na zwrot opłaty uiszczonej lub umorzenie odroczonej, jeżeli ostemplowane i obanderolowane już karty do gry stały się niezdatne do użytku skutkiem wypadku, zaszłego w wytwórni, a wytwórca w ciągu 48 godzin po wypadku zgłosił o tem władzy skarbowej.

Art. 6. (1) Do wyrobu i sprzedaży kart do gry potrzebne jest zezwolenie władzy skarbowej.

(2) Sprzedaż kart do gry w handlu obnośnym, jak również i wszelka sprzedaż kart, niezaopatrzonych w stempel, luźnych, nieopakowanych i używanych jest wzbroniona.

(3) Zabrania się nabywania kart do gry nieobanderolowanych, używanych, oraz niezaopatrzonych w stempel, jak również używania do gry kart, niezaopatrzonych w stempel.

Art. 7. Wyrób, sprzedaż i wywóz kart do gry podlega kontroli władz skarbowych. Organy tych władz mają prawo w restauracjach, kawiarniach i innych lokalach publicznych, jak niemniej w lokalach stowarzyszeń, w których uprawia się grę w karty, sprawdzać, czy do gry używane są karty ostemplowane.

Art. 8. Minister Skarbu wyda w drodze rozporządzenia szczegółowe przepisy o sposobie poboru opłaty (art. 3), o ostemplowaniu i banderolowaniu (art. 4), o warunkach, pod jakimi władza skarbowa może zezwolić na wyrób i sprzedaż (art. 6), oraz o kontroli (art. 7).

Art. 9. Naruszenia postanowień niniejszej ustawy oraz rozporządzeń, na jej podstawie wydanych, ulegają ukaraniu stosownie do postanowień ustawy karnej skarbowej z dnia 2 sierpnia 1926 r. (Dz. U. R. P. Nr. 105, poz. 609).

Art. 10. (1) Karty do gry nie mogą być opodatkowane na rzecz związków komunalnych ani w postaci podatków samoistnych, ani w postaci dodatków do podatku.

(2) Do opłaty od kart do gry wraz z dodatkiem na rzecz Polskiego Czerwonego Krzyża stosuje się przedostatni ustęp art. 5 ustawy z dnia 15 lipca 1925 r. o państwowym podatku przemysłowym (Dz. U. R. P. Nr. 79, poz. 550).

(3) Ustawa z dnia 12 lutego 1931 r. o poborze 10% -owego dodatku do niektórych podatków i opłat stemplowych (Dz. U. R. P. Nr. 16, poz. 82) nie ma zastosowania do opłat od kart do gry.

Art. 11. Wykonanie niniejszej ustawy porucza się Ministrowi Skarbu.

Art. 12. (1) Niniejsza ustawa wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

(2) Z dniem tym traci moc obowiązującą przepisy o opłacie od kart do gry z wyjątkiem przepisów ustawy z dnia 6 czerwca 1924 r. o opłacie od kart do gry na rzecz Polskiego Czerwonego Krzyża (Dz. U. R. P. Nr. 56, poz. 561) z tą zmianą, że specjalna opłata na rzecz Polskiego Czerwonego Krzyża wynosi przy kartach, sporządzonych z kartonu papierowego:

od talji, zawierającej do 36 kart, zł 0,40,

od talji, zawierającej więcej niż 36 kart, zł 0,60, a od talji kart, wyrabianych z innych materiałów, niż kartonu papierowego, zł 5,—.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów: w z. *Bronisław Pieracki*

Kierownik Ministerstwa Skarbu: *Ignacy Matuszewski*

172.

Na mocy art. 44 Konstytucji ogłaszam ustawę następującej treści:

USTAWA

z dnia 20 marca 1931 r.

o samoistnym podatku wyrównawczym dla gmin wiejskich.

Art. 1. (1) Gminom wiejskim przysługuje prawo pobierania samoistnego podatku wyrównawczego od płatników państwowych podatków — od gruntów, przemysłu i handlu oraz budynków. Podatkowi temu podlegają także grunty państwowe, fundacyjne, instytucyj o charakterze opieki społecznej oraz grunty duchowne i klasztorne (z zastrzeżeniem odnośnie do Kościoła Katolickiego art. XV Konkordatu) w tych województwach, w których grunty te są wolne od państwowego podatku gruntowego (art. 6).

(2) W województwach: krakowskiem, lwowskim, stanisławowskim i tarnopolskim gminami wiejskimi w rozumieniu niniejszej ustawy są gminy, rządzące się ustawą z dnia 12 sierpnia 1866 r. (Dz. u. kr. Nr. 9).

Art. 2. (1) Ogólna suma tego podatku nie może przewyższać deficytu, wynikającego z zestawienia dochodów i wydatków zwyczajnych gminy pomimo wykorzystania w pełni wszystkich źródeł dochodowych, przewidzianych w ustawie z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 747), ani nie może być wyższa od sumy złotych, równej ilości ha

gruntów, opodatkowanych w danej gminie, pomnożonej: 1) na terenie województw poznańskiego i pomorskiego — przez 0,25, 2) na terenie województw: krakowskiego, lwowskiego, tarnopolskiego i stanisławowskiego — przez 0,5, 3) na terenie województw: nowogródzkiego, poleskiego, wileńskiego i wołyńskiego — przez 1,5, 4) na terenie województw: warszawskiego, kieleckiego, lubelskiego, łódzkiego i białostockiego — przez 2.

(2) Podatek ten będzie pobierany w równych ratach półrocznych, odpowiadających terminom płatności podatku gruntowego.

Art. 3. (1) Gminy wiejskie na obszarze województw wschodnich i centralnych, t. j. wymienionych w pkt. 3 i 4 art. 2, które w celu zapobieżenia niepowetowanym stratom zmuszone są wykończyć lub zabezpieczyć rozpoczęte przed 1 kwietnia 1931 r. inwestycje, mają prawo powiększyć wymiar podatku wyrównawczego przez powiększenie mnożnika, wskazanego w pkt. 3 i 4 art. 2 — o 0,25.

(2) Powiększenie wymiaru może nastąpić na podstawie decyzji wojewody, powziętej przy współudziale wydziału wojewódzkiego.

Art. 4. Rozkładu podatku wyrównawczego dokonywują poszczególne gminy na podstawie odpowiedniego statutu, który podlega zatwierdzeniu władzy nadzorczej, wskazanej w art. art. 36 i 37 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 747) przy odpowiednim zastosowaniu art. art. 38 — 41 tejże ustawy.

Art. 5. Ogólna suma podatku wyrównawczego podlega w każdej gminie podziałowi pomiędzy poszczególnych płatników tego podatku w stosunku do przypadających na każdego z nich podatków, które w myśl art. 1 stanowią podstawę wymiaru podatku wyrównawczego, przyczem za podstawę wymiaru tegoż podatku przyjmuje się: w stosunku do płatników państwowego podatku gruntowego — należny od nich zasadniczy podatek gruntowy (w województwach poznańskim i pomorskim także państwowy dodatek do podatku gruntowego), t. j. państwowy podatek gruntowy, obliczany bez oddzielnego dodatku, przewidzianego w art. 2 ustawy z dnia 15 czerwca 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 65, poz. 505), i bez ulg, przewidzianych w art. 3 tejże ustawy, jednak z uwzględnieniem podwyżki, wprowadzonej rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 12 kwietnia 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 33, poz. 339); w stosunku do płatników państwowego podatku od przemysłu i handlu — ceny świadectw przemysłowych i kart rejestracyjnych (ustawa z dnia 15 lipca 1925 r., Dz. U. R. P. Nr. 79, poz. 550); w stosunku do płatników państwowego podatku budynkowego — podatek, przypadający według rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 17 czerwca 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 51, poz. 523) i rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 12 marca 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 31, poz. 292), uzupełnionego usta-

wą z dnia 30 grudnia 1929 r. (Dz. U. R. P. z r. 1930 Nr. 2, poz. 6).

Art. 6. (1) Podstawę wymiaru podatku wyrównawczego od gruntów państwowych, fundacyjnych, instytucyj o charakterze opieki społecznej oraz duchownych i klasztornych w województwach centralnych i wschodnich stanowi idealny zasadniczy podatek gruntowy, zaś w województwach zachodnich — idealny zasadniczy dodatek państwowy do podatku gruntowego.

(2) Przez idealny zasadniczy podatek, względnie dodatek, o którym mowa w poprzednim ustępie, rozumieć należy taki państwowy podatek, względnie dodatek, jakoby te grunty państwowe, fundacyjne, instytucyj o charakterze opieki społecznej, duchowne i klasztorne opłacały, gdyby były gruntami prywatnymi.

Art. 7. Do wymiaru i poboru podatku wyrównawczego stosują się postanowienia części V i VI ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 747).

Art. 8. (1) Ustawa niniejsza obowiązuje od dnia 1 kwietnia 1931 r. do dnia 31 marca 1934 r. W tym okresie w województwach wschodnich i centralnych, t. j. wymienionych w pkt. 3 i 4 art. 2, może być pobrany podatek wyrównawczy na pokrycie rzeczywistego niedoboru w budżecie gminy za r. 1930/31, nie może on jednak przewyższać norm, preliminowanych w budżecie tych gmin na r. 1930/31, a w każdym razie nie może przekraczać granicy, oznaczonej art. 1 i 2 ustawy z dnia 1 marca 1927 r. o samoistnym podatku wyrównawczym dla gmin wiejskich b. zaboru rosyjskiego (Dz. U. R. P. Nr. 27, poz. 208).

(2) Wszelkie wpłaty, uiszczone przez płatników na pokrycie niedoboru w budżecie gmin za r. 1930/31 o charakterze podatku wyrównawczego, będą zaliczone na poczet należności z tytułu niniejszej ustawy.

Art. 9. Wykonanie niniejszej ustawy porucza się Ministrowi Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Skarbu i Ministrem Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów: w z. *Bronisław Pieracki*

Minister Spraw Wewnętrznych: *Sławoj Składkowski*

Kierownik Ministerstwa Skarbu: *Ignacy Matuszewski*

Minister Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego:
Śl. Czerwiński